

РОБІТНИЧА ГВАРДІЯ

ЧИМ СЕРЦЕ НАПОВНИШ, ТЕ ГОВОРЯТЬ УСТА

№7 (9)
СІЧЕНЬ
2013 р.

УКРАЇНА — СОБОРНА ДЕРЖАВА

Л.Р.Гуменюк та Андрій Холод

22 січня День соборності України. 94 роки тому це слово було вписане в історію українського народу, але святковим днем українського календаря воно стало тільки від недавня. Лише за умов державотворчих процесів в Україні цей день набув своєї чинності. Так трапилось, що на протязі багатьох століть історичного розвитку Україна не мала власної державності і єдиної території. Українські землі належали багатьом державам: найбільше Росії, Литві, Угорщині, Речі Посполитій, згодом Румунії, Чехословаччині.

Січневого дня 1919 року на Софіївській площі у Києві, біля пам'ятника гетьману Богдану Хмельницькому, у присутності десятків тисяч киян лідери УНР

і повноважна делегація ЗУНР заявили про свій непохитний намір збудувати єдину соборну Українську державу.

В Акті злуки проголошувалося: «Однині воедино вливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західноукраїнська Народна республіка/Галичина, Буковина, Угорська Русь/ і Наддністрівська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили, і за які вмирали кращі сини України. Однині є єдина, незалежна Українська Республіка».

22 січня 2013 року у нашому професійному ліцеї відбулося засідання круглого столу з нагоди відзначення Дня Соборності України. Проведенню заходу передувала підготовча робота,

Мала ініціативна група по підготовці круглого столу

бота, яку проводили ініціативна група учнів групи №211 та викладач суспільних дисциплін — Гуменюк Л.Р.

В ході підготовки було підбрано інформацію про подію, роздруковано плакати, проаналізовано історичні джерела того періоду, підбрано фрагменти навчального фільму, який характеризує цю історичну подію.

Засідання розпочалося із запитання, чому щороку в день 22 січня на всіх державних установах майорить Український Прапор? Відповідь знайшли у продемонстрованому календарі історичних подій на січень місяць, де серед інших визначних дат зазначено День Соборності України. Викладач історії Гуменюк Л.Р. нагадала при-

сутнім витоки цього свята. Учні продовжили вести інформаційну хвилину про історичні події.

Перебіг національно-визвольних змагань було простежено на карті. В ході заходу учням було продемонстровано фільм про об'єднання УНР і ЗУНР в одну незалежну, соборну державу.

Наприкінці уроку викладач привітала всіх зі святом, побажала духовного злету, здійснення мрії та натхненної праці на благо нашої держави та нагадала всім, що попереду ще багато необхідно зробити для перебудови молоді Української держави, а це завдання нам необхідно вирішувати спільно — молодому та старшому поколінню.

Холод Андрій — учень групи №211.

ЯКЩО ПИТАННЯМИ ОСВІТИ ПЕРЕЙМАТИСЯ РАЗОМ

У світі прийнято оцінювати країну по її відношенню до дітей та людей похилого віку. Тай кожен розуміє, що, власне, майбутня держава залежить від того, яким буде підрастаюче покоління. У ряді країн родинна турбота про дітей нагороджується. Так, у Японії, якщо

батьки у свій вихідний день знайшли можливість відвідати із дітьми театр, цирк, зоопарк або що інше, то вартість білетів родині відшкодує держава.

23 січня ми були приємно вражені, коли до ліцею зателефувала Марина Миколаївна Лож-

кіна і повідомила, що за півгодини фонд Сергія Буряка «Зміцнення громад» доставить у навчальний заклад обіцяну допомогу — меблі до кабінету захисту Вітчизни. Було завезено 32 парти, стільки ж стільців, учительський стіл та стілець, дві дошки.

По-особливому турботливе ставлення до нашого ліцею із боку фонду — давня традиція, чим ми завдячуємо директору Тетяні Павлівні Василюк та депутату Верховної Ради Сергію Васильовичу Буряку.

(Продовження на наступній сторінці).

ЯКЩО ПИТАННЯМИ ОСВІТИ ПЕРЕЙМАТИСЯ РАЗОМ

В оновленому кабінеті, гр. №104

Директор ліцею вручає
лист-подяку фонду
«Зміцнення громадапки»

Фондом було придбано для ліцею свердлильний станок, профінансовано похід учнів по місцях бойової слави у вересні 2012 року.

Добре, коли громада переймається потребами молоді, коли відгукується на прохання та запити.

24 січня меблі вже стояли в класній кімнаті, і представники фонду святково передали їх у користування нашим учням.

Назарій Огнівчук - учень
гр. № 211.

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇЧНОГО СТУДЕНТСТВА

Героїчний вчинок студентства не полишає байдужими молодих людей сучасності. Саме із нагоди 95-річчя бою під Крутами наші учні були запрошені до районної бібліотеки ім. М. Коцюбинського на пам'ятний вечір «Нам пам'ять серця не дає спокою». Ми мали можливість більш ширше познайомитись із історичною довідкою подій, проглянути відеоматеріали, які утаємничувались роками.

Читались вірші Олесея Бабія, Олесея Кобеця, Олесея Храпливої та Дажбожича. Особливо вразило присутніх виконання пісні «На Аскольдовій могилі поховали нас». А на завершення-огляд книжкової виставки, котра має назву «Віддали життя герої за нашу свободу».

Володимир Бойчук-учень
групи №212.

Бій під Крутами — бій, що відбувся 16 (29) січня 1918 року на залізничній станції Крути під селищем Крути та поблизу села Пам'ятне, за 130 кілометрів на північний схід від Києва. Цей бій тривав 5 годин між 4-тисячною армією Михайла Муравйова та загоном з київських студентів і бійців вільного козацтва, що загалом нараховував близько чотирь-

ох сотень вояків. У перебігу військових дій бій вирішального значення не мав, та у свідомості багатьох особливого значення набув завдяки героїзму української молоді. Особливо вразило сучасників поховання юнаків, які потрапили після бою в полон (у кількості 27 людей) і були страчені. На похороні у Києві біля Аскольдової могили

голова Української Центральної Ради Михайло Грушевський назвав юнаків, які загинули в нерівній боротьбі, героями, а поет Павло Тичина присвятив героїчному вчинкові вірш «Пам'яті тридцяти». 2006 року на місці бою встановлено пам'ятник. З нагоди 80-ї річниці бою Монетний двір випустив в обіг пам'ятну гривню.

ГРИГОРІЙ МАРТИНЧУК — НАЙСТАРІШІЙ ШЕПЕТІВЧАНИН

Шепетівчанин Григорій Степанович Мартинчук відсвяткував своє 99-річчя 25 січня. На долю Григорія Степановича випало багато випробовувань, і не дивно: за плечима майже прожитого століття. Ветеран Великої Вітчизняної, пройшовши всю війну, він тричі був поранений. І нині сивочолий чоловік щоранку виконує фізичні вправи, донедавна ще й обливався холодною водою.

— Велика Вітчизняна війна для мене розпочалася у червні 1941 під Старою Русою

в Росії, а закінчилася у травні 1945 року під Берліном, — пригадав фронтовик. — Після перемоги я повернувся в Україну, влаштувався в Шепетівський лісгоспзг на роботу інженером із охорони лісу. Сорок років пропрацював у лісозаготівлі.

— Секрет довголіття мого тата криється у принципах — не курити і не пити, — розповіла донька Лариса Мартинчук. — Іноді зранку заходжу до нього у кімнату, а він без настрою, похмурий. В такому разі зму-

шую батька виконати ранкові вправи, вони, зазвичай, підбадьорюють його. І сьогоднішній день не став винятком — тато розпочав його зі спортивної розминки.

У Григорія Степановича є «шефи» — професійно-технічний ліцей. Оскільки подвір'я дідуся межує із територією навчального закладу, за довгі роки вони стали гарними сусідами. В день народження Григорія Мартинчука студенти другого курсу спеціальності «електромонтери» Назарій Іванцов,

Микола Троць та Євген Василевич разом із майстром Мариною Байло першими прийшли його привітати.

— Студенти училища мені за правнуків, вони допомагають взимку сніг прибирати, а влітку на городі картоплю обробляють, восени дрова рубають і складають, — розповів Григорій Степанович. — Ми живемо у такий час, що й найняти немає кого. А студенти радо допомагають.

(Закінчення
на 4-й сторінці)

ДЕНЬ КЛАСНОГО КЕРІВНИКА

Класні керівники ліцею

Практичний психолог Н.М.Гладка

Оговорюючи результати конкурсу навчальних груп на краще відвідування учнями занять та поведінку за перше півріччя, учнівський комітет прийшов висновку, що однією із досить важливих проблем нашого навчального закладу залишається поведінка учнів на уроках. Як за звичай, першокурсники ведуть себе значно гірше, ніж учні груп ТУ та

старших курсів. Звісно, тут переважає дитячість, проте час від часу прослідковується і тенденція до певних відхилень у поведінці учнів на уроках (та й не тільки).

Вирішено було з даним питанням звернутись до соціально-психологічної служби ліцею, щоб обговорити його у колі класних керівників та кураторів груп.

У січні 2013 року було проведено засідання школи класного керівника, де розглянуто питання профілактики відхилень у поведінці учнів.

Практичним психологом навчального закладу Надією Михайлівною Гладкою було доведено до відома присутніх види девіантної поведінки, поведінкові критерії ризику. Питання ж основних напрямів профілактичної

роботи з учнями оговорювалось усіма присутніми, виходячи із вимог педагогіки і психології та власного досвіду роботи.

Педагогам було рекомендовано опрацювати певну літературу з даного питання, підбірку публікацій з досвіду роботи російських колег «Класний керівник ХХІ століття».

Л.Г.Сидорчук
заступник директора з ВР.

ОГЛЯД ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ

ЛЕГКИМ ПРОМІНЧИКОМ ПО РАНИШНЬОМУ НЕБУ...

Олександр Матвійчук

З перших днів перебування Олександра Матвійчука у стінах нашого ліцею відчулась його своєрідність і неординарність. Цікавий до усього, із загостреним почуттям відповідальності він одразу був делегований до складу учнівського комітету, очолив Раду гуртожитку, а невдовзі

став редактором газети «Робітнича гвардія».

Народився Сашко 28 серпня 1992 року у селі Дубрівка, що на Житомирщині. Там і закінчив 11 класів загальноосвітньої школи.

Батьки, як кажуть, душі не чули у своєму одинаку, адже взяв одних хлопця усе найкраще: від тата, Петра Івановича, - схильність до пізнання, комунікабельність, від мами, Валентини Володимирівни, - щирість душі та ніжне серце, сповнене любові.

З дитинства любив творити: міг малювати годинами людей, природу і... свої сни, здебільшого фантастичні та кольорові.

Мав дві мрії-оволодіти комп'ютером та столярною справою, бо у обробтку деревини чомусь відчував особливу пісню своєї душі.

Закінчив Київське міжрегіональне вище професійне училище зв'язку, де здобув спеціальність оператора з обробки інформації та програмного забезпечення, а зараз навчається у нас. Сашко вважає: чим більше людина знає, тим повноцінніше буде її життя.

Тут, у Шепетівці, зустрів він своє кохання-студентку, майбутнього стоматолога, Т.З., котрій присвятив добірку віршів «Легким промінчиком по ранішньому небу».

Сашко віршує. Його не полишають байдужими теми довкілля, життя молоді, будівництво нової України і, звісно ж, кохання.

Максим Литвиненко-учень групи №211.

* * *

Нелегко двом:

якби ж то знав що буде...
Ми зараз стоїмо

над прірвою удвох...
Про щось згадаємо колись, а
щось навк'ї забудем
І буде так, як покереує Бог.

Потрібно нам
хоч трішечки терпіння,
Корекції характерів,
корекції бажань,
Пожертвувати

всім і виробити вміння
Прощати назавжди
без всяких нарікань.
Якщо ти любиш, я чекати згідний,

ДОБІРКА ВІРШІВ О. МАТВІЙЧУКА

Я буду жертвувати всім і ніч, і день,
І завжди я для тебе буду вірним.
Для тебе буде все:

казковий зорепад
І блиск моїх очей, моє життя і вміння
Радіти кожному
прожитому вдвох дню,
Для тебе буде сила і терпіння
Й кохання в радості,
без крапельки жалю...

* * *

Пробач мені, що дуже часто
У простір ночі-самоти

Я шлю тобі, немов ромашки,
Оці написані листи.
Звіряюся в тім, що відболіло,
І в тім, що й досі ще болять.
У тім про що мовчать не сила,
І вже не варто говорити.
Я з диким сумом погортаю
Життя безмовні сторінки.
Й осіннім листом відлітають
Оці написані листи...
Я бачу, як ти їх читаєш
В буденнім вирі суєти.
І довго потім зберігаєш,
Та їх не треба берегти!

Не зберігай той сум осінній,
Моїх думок незриму рать
Розвій туманом світло-синім,
Пусти за вітром, хай летять...
Тебе засмучувать не стану,
Та тільки в тому суть буття,
Що сум і радість завжди поруч
Ідуть за нами все життя!!!
Тому пишу тобі в надії,
Що щирим серденьком своїм
Мої печалі зрозумієш
І тим розділиш їх навпіл...
Та тільки годі сподіватись,
Не хочеш відгукнутись ти.
Й зірками

на світанку згаснуть
У простір послані листи...

ГРИГОРІЙ МАРТИНЧУК — НАЙСТАРІШИЙ ШЕПЕТІВЧАНИН

Учні вітають іменинника

Навесні дідуся Григорія можна частенько побачити біля подвір'я: він зустрічає та вітається із викладачами і студентами.

— Поспішаю зранку на роботу, — додала викладач ліцею Марина Байло, — а Григорій Степанович дивиться на годинник і робить зауваження: «Маринко, запізнюєтесь». Вже понад десять років у гарному сусідстві: він виховує у молодого покоління повагу до старших, а хлопці з моєї групи відвідують дідуся щодня. Якби ви тільки

бачили, як вони поспішають до Григорія Степановича. Чотири роки тому, коли ще була жива його дружина Лідія Романівна, вона пекла пироги та пригощала хлопців.

Добродушний, щирий та завжди радий гостям Григорій Степанович і сьогодні розташувався зручніше біля вікна — виглядає друзів.

/Із газети «День за днем» №5 від 30.01.2013 р./

**Ірина Погребняк
Фото В. Королькова**

РОБІТНИЧА ГВАРДІЯ

булетень Шепетівського професійного ліцею
м. Шепетівка, пр. Миру, 23

Редактор:

Олександр Матвійчук

Фотокор:

Олександр Зайцев

Віддруковано:

ТОВ «Шепетівська друкарня».

Св. ААВ №2222041

Зам.51 Тир.60.